

KJELL GENBERG

DOSSIER GÖTEBORG

LITERAIRE THRILLER

Uit het Zweeds vertaald door

Ron Bezemer

Uitgeverij de Rode Kamer

1

Het was wel goed gekomen. Niet perfect – dat viel ook niet te verwachten. Het was Arnold Nyman gelukt zijn flat gemeubileerd te verhuren aan een vrouwelijke collega bij de recherche, die zich er eindelijk toe had kunnen zetten te scheiden van een zak van een vent, een flapdrol die bij de mobiele eenheid in het centrum van Stockholm werkte.

Arnold had geen medaille verwacht toen hij, herstellend van een schotwond, enigszins mank lopend het ziekenhuis verliet. Die medaille kreeg hij dan ook niet, maar hij ontkwam wel aan een schorsing voor het openlijk overtreden van zijn bevoegdheid. Hij had, tegen alle regels in, enkele geüniformeerde agenten de opdracht gegeven over te werken.

Dat was volgens de politiechef – die achter zijn rug ‘Gullet Gunslinger’ werd genoemd – in deze tijden van bezuiniging een zware, bijna onvergeeflijke overtreding.

Tijdens de volgens Arnold extreem lange herstelperiode, doordat de kogel een zenuw had geraakt en hij een paar maanden gedwongen was met een stok te lopen, was op zijn afdeling bij de districts-recherche voor hem een inspecteur als commissaris ingevallen. Dat had uitstekend gefunctioneerd, althans volgens de afdeling financiën, maar anderen was niets gevraagd.

Nu was Arnold met zijn auto op weg naar Göteborg. Hij reed langzaam over de autoweg. Af en toe reed er op de rechterrijbaan een lange file achter hem. Nijdig getoeter en lichtsignalen probeerden hem ertoe te bewegen harder te rijden. Maar Arnold reageerde niet. Hij had wel wat anders aan zijn hoofd.

Namelijk de woorden van Gullet Gunslinger toen hij was

binnengeropen in de mooie werkkamer van deze voormalige vakbonds-bobo.

‘Het is natuurlijk op zijn plaats dat ik je namens het bevoegd gezag feliciteer. Dat heb ik hierbij dus gedaan. Je wijze van optreden heeft veel kritiek opgeroepen. Ik heb diverse klachten over je gekregen. Wij, van het eh ... bevoegd gezag zijn niet zo gediend van dat soort privé-initiatieven. Uit gesprekken met anderen van je afdeling heb ik echter begrepen dat het verstrekken van die foute opdracht in goed vertrouwen heeft plaatsgevonden. In een poging enige, eh ... resultaten te boeken die ...’

‘Poging? We hebben een behoorlijk resultaat geboekt’, viel Arnold hem in de rede. ‘We hebben een topcrimineel binnen de drugs- en prostitutiebranche, waar we al heel lang achteraan zaten, in zijn kraag gegrepen, de Stockholmse afdeling van de Italiaanse maffia hebben we min of meer een kopje kleiner gemaakt en ...’

‘Zonder de grote jongen aan de top achter de tralies te krijgen, ja!’ onderbrak de politiechef hem.

Arnold Nyman liet zich niet de mond snoeren. ‘Daarbij hebben we ook nog diverse moorden en een aanslag met een vuurwapen op de openbare weg opgelost, een kidnapping tot een goed einde gebracht en een corrupte officier van justitie ontmaskerd. Plus nog wat klein spul.’

Gullet Gunslinger stond met zijn allesbehalve imponerende lengte op uit zijn stoel. ‘Ik heb je niet gevraagd hier te komen praten over wat er gedaan is, maar veeleer over wat ons nu te doen staat. Je bent nog steeds met ziekteverlof, maar je kunt over twee weken weer aan het werk. Ik zal dus duidelijk zijn. Ik wil je hier in Stockholm niet langer om me heen hebben. Om ervoor te zorgen dat hier gebeurt wat ik wil, heb ik geen andere bevoegdheden dan het opleggen van disciplinaire maatregelen. Maar ik zal je in het vervolg nooit steunen. Je hebt een zekere minachting voor het dienstreglement getoond, in het bijzonder voor het door

de werkgever en werknemers overeengekomen hoofdstuk over de diensttijden en je hebt laten zien dat je liever zijwegen bewandelt dan de regels volgt. Je ondergeschikten zijn daarin meegegaan; die zijn er kennelijk van overtuigd dat je op zo'n manier sneller resultaten boekt. Maar het bevoegd gezag moet kiezen tussen snelheid en kwaliteit. En ik kies voor kwaliteit.'

'Je wilt me dus uit Stockholm weg hebben. Misschien zelfs uit het politiecorps?'

'Met het allergrootste genoegen, en dat geldt voor beide gevallen.' Gunnert liep om zijn bureau heen en controleerde of de deur van zijn kamer goed gesloten was. 'In mijn tijd als vakbondsbestuurder heb je me altijd tegengewerkt, je beweerde dat ik de geüniformeerde dienstonderdelen bevoordeelde ten koste van de politie in burger. Toen ik hier werd benoemd, heb jij die rare bijnaam verspreid die sommigen achter mijn rug om gebruiken.' De politiechef hield zijn hand omhoog om Arnold te verhinderen iets terug te zeggen. 'O ja, ik ken die naam. Die is niet bepaald vleiend. Ik sluit zelfs niet uit dat jij die naam zelf bedacht hebt. Maar ter zake. Ik heb jammergenoeg geen dingen kunnen vinden op grond waarvan ik je kan ontslaan. Maar ik kan er wel voor zorgen dat ik je in de hoofdstad niet meer hoeft tegen te komen. Helaas moet je wel instemmen met je overplaatsing.' Hij ging weer zitten.

'Je hebt ergens wel een punt, Gunnar', antwoordde Arnold met een glimlach. 'De liefde tussen ons is absoluut wederzijds. Ik zie wel iets in een overplaatsing. Er is in Stockholm niet veel meer dat me bindt. Op het werk eigenlijk ook niet. Zoals het er nu naar uitziet, voel ik er wel iets voor aan een mooi bureau te zitten, bijvoorbeeld zoals dit van jou, lekker met mijn voeten omhoog dromen over mijn pensioen. Dat duurt namelijk niet zo lang meer.'

'Göteborg', zei politiechef Gunnar Gunnert. 'Enkele mensen daar hebben een bestuursfunctie gekregen bij het bureau van

Rikspolisstyrelsen. Dus is er nu een vacature en ik heb die lui daar gevraagd de vacature even aan te houden tot ik iets van me heb laten horen.’

Arnold werd duidelijk gemaakt dat hij in Göteborg zijn titel van commissaris en het daarbij behorende salaris zou behouden, hoewel hij zijn leidinggevende positie met een andere commissaris moest delen, althans tijdelijk.

Toen Arnold hoorde dat die andere commissaris Albin Hildebrand was, begon hij het niet zo’n slecht idee te vinden.

‘Laat me er even een paar dagen over nadenken’, zei hij. ‘Je snapt vast wel dat er heel wat praktische zaken geregeld moeten worden voordat een volwassen man de verhuiswagen belt.’

‘Neem alle tijd die je nodig hebt. En ik hoop dat je niet slecht over me zult denken omdat ik zo vrij ben geweest te zeggen wat ik op mijn hart heb.’

‘Geen probleem’, zei Arnold terwijl hij ging staan. ‘Ik ben van plan helemaal niet meer aan je te denken.’

Helena, zijn dochter, vond het geen gek voorstel. ‘Je hebt ervoor gezorgd dat je in Stockholm heel wat vijanden hebt, pappa’, zei ze. ‘Het is natuurlijk niet zo dat je in Göteborg helemaal fris opnieuw begint, maar ik denk dat een beetje verandering van lucht je goed zal doen.’

‘Een kans om nieuwe vijanden te maken?’

‘Ja, waarom niet’, lachte ze.

‘En jij nu? Hoe moet het nu verder met jou?’ vroeg Arnold. ‘Ik bedoel, jij wil toch in Stockholm blijven wonen. Ik heb niet genoeg geld om deze flat aan te houden en tegelijk nieuwe woonruimte aan de westkust te huren.’

Ze streek hem over zijn wang op de manier waarvan zowel hij als zij wist dat hij die niet kon weerstaan.

‘Ik wilde het je niet vertellen toen je nog in het ziekenhuis lag en daarna kwam er zoveel tussen dat het er niet meer van gekomen is, maar ...’

‘Maar?’

‘Maar ik blijf het komende jaar ook niet in Stockholm wonen. Ik krijg van *Karolinska Institutet* een beurs om een jaar in Frankrijk te studeren en ik heb in een ziekenhuis in Parijs een praktijkplaats als basisarts gevonden.’

Arnold was stomverbaasd. Hij bekeek haar van top tot teen en kon er niets aan doen dat er in zijn ooghoeken een traantje verscheen. Helena was al een jonge volwassen vrouw. Ze was ook mooi als je haar goed bekeek. Soms zag hij dat, maar niet zo vaak.

Hij wist nog hoe ze er maar kort geleden uitzag. Was dat echt nog maar *zo kort* geleden? Eerst was ze een kind en toen verpopte ze, waarbij ze – precies zoals uit een pop een vlin-der tevoorschijn komt – veranderde in een vrouw. Hij merkte toen dat ze voorzichtiger met stoeien werd, bang voor de kleine borstjes die ze inmiddels had gekregen. Die groeiden en waren gevoelig, en vervolgens verdween het kleine-meisjesvet rond haar heupen. Eens was ze zijn kind. Verdomme, ze is nog steeds mijn kind. Ik wil niet dat ze volwassen wordt, ik wil niet dat ze oud wordt en sterft ...

Iets anders kon hij op dat moment niet denken.

‘Je wist toch dat ik niet van plan was hier tot in alle eeuwigheid te blijven wonen’, zei Helena. ‘We hebben het er eerder over gehad, maar jij neemt de dingen – en mij – nooit eens serieus. Je hebt een keer gezegd dat je deze flat wilde onderverhuren en naar een kleiner appartement wilde verhuizen. In ieder geval naar iets anders. Je hebt het er zelfs met de woningbouwvereniging over gehad. Of heb je dat gelogen?’

Arnold schudde zijn grote hoofd. Nee, hij had niet gelogen. Ook die keer had Ylva – een collega bij de recherche – al besloten bij haar man weg te gaan. Toen was het niet zo ver gekomen, maar nu had ze de knoop doorgehakt. Ze woonde nu tijdelijk bij haar vriend in Birkastan.

‘Maar Göteborg’, mompelde hij. ‘Ik ken niemand in Göteborg. Hoe vind ik er woonruimte ...?’

Helena ging op de houten stoel aan de keukentafel zitten, de ronde tafel, het laatste meubelstuk dat Arnold en Astrid samen hadden gekocht. ‘Moet het een flat zijn?’ vroeg ze.

‘Nee, ik kan overal wonen, als het er maar niet tocht en het niet te ver van mijn werk is’, antwoordde hij terwijl hij zijn schouders ophaalde. ‘En als het maar niet duurder is dan hier.’

Helena gaf hem een paar zachte tikjes op zijn hoofd, zoals ze wel vaker deed als ze vond dat hij ouderwets klonk, dom en bangelijk deed op een manier die zo typisch is voor ouders. Ze liep naar de telefoon in de hal en trok de deur achter zich dicht. Arnold probeerde niet naar haar telefoongesprek te luisteren. Even later deed ze de keukendeur op een kier.

‘Hoeveel betaal je hier?’

‘Vier duizend zeven per maand.’

Ze trok de deur weer dicht. Kort daarop hoorde hij hardop zeggen: ‘Nou dag, tot ziens’; ze legde de hoorn op de haak en kwam de keuken in, waar ze weer tegenover hem ging zitten. ‘Wat vind je ervan om in Göteborg een heel huis te huren voor 4003 kroon per maand’, vroeg ze.

Arnold fronste zijn oude-mannenwenkbrauwen. ‘Dat kan nooit veel huis zijn’, zei hij. Of het is een vakantiehuisje op het platteland, mijlenver van de stad.’

‘Het ligt op zeven minuten van het station, daarvandaan is het met de trein vijf tot tien minuten naar *Korsvägen* en dan is het nog een klein stukje lopen naar het bureau.’

‘Ben je niet goed wijs? Hebben die lui soms hun verstand verloren of is er wat loos?’

‘Lieve pappa, je hoeft echt niet aan boze opzet te denken, aan rare bijbedoelingen of zoiets. Het is een huisje, gebouwd in een soort Engelse stijl in een buurt waarvan ik de naam ben vergeten, en bepaald niet groot, dat is waar. Beneden twee kleine kamers en

een keuken, boven een hal en nog twee kamers. Je kunt je auto op het erf parkeren. Aan het eind van de maand mag je erin.’

Arnold keek naar de datum op zijn horloge. ‘Dat is nog minder dan twee weken’, zei hij. ‘Maar ... het is wel precies het moment dat ik er volgens Gunnar kan beginnen. Wat zijn het voor mensen ... en wat had jij daar te zoeken?’

‘Hun dochter en ik hebben samen gestudeerd bij het onderdeel interne geneeskunde. Haar ouders heten Alice en Sören, zij komt uit Polen en is Zweeds staatsburger, hij is een geboren Zweed en dus ook Zweeds staatsburger.’

‘Ik maak geen onderscheid tussen mensen.’

‘Ja, dat doe je wel. Ik heb je wel eens met je collega’s van de recherche horen praten als jullie een paar buitenlanders in de kraag hadden gegrepen. Dan hebben jullie het over roetmoppen en vieze Turken. Misschien bedoelen jullie het niet zo, maar erg fraai klinkt het niet.’

‘Gewoon een beetje geklets, dat is alles. Vertel nog eens wat meer over hen.’

Helena lachte. ‘Je moet het maar nemen zoals het is. Ze zijn allebei kunstschilder en hebben bovendien een paar boeken over kunst geschreven. Overal in het huis hangen schilderijen van hen. Zij schildert fantastisch mooie zeegezichten terwijl hij meer persoonlijk getinte erotische schilderijen maakt. Toen ik ze voor het eerst zag, schrok ik, maar jij zegt altijd dat je alles al gezien hebt, dus is er daar niets dat jou van je stuk zal brengen.’

‘Maar waarom mag ik erin? En voor hoelang?’

‘Zoals ik al zei, het zijn kunstenaars, allebei. Alice is uitgenodigd als docent – een gastdocentschap heet dat – in haar voormalige vaderland Polen en Sören gaat mee. Ze blijven twee jaar weg. Dus heb je twee jaar de tijd om iets anders te vinden, mocht je besluiten langer aan de voorkant te blijven.’

‘De voorkant? Welke voorkant?’

‘Heb je niet gehoord dat ze de westkust de ‘voorkant’ van

Zweden noemen? De meeste mensen die daar wonen, zeggen dat altijd.’

‘Dan heb ik tot nu toe kennelijk alleen maar anderen gesproken’, gaf Arnold toe.

De afspraak over het huren was snel gemaakt. Arnold ging vervolgens langs bij politiechef Gunnar Gunnert en zei dat die zijn zin kreeg en hij akkoord ging met de overplaatsing. Eigenlijk was hij er zelf nogal blij mee, maar dat verborg hij goed.

Het was inmiddels drie weken geleden dat hij binnenshuis zijn stok niet meer gebruikte. Buiten had hij hem nog steeds nodig, maar wie had er nu geen behoefte aan een steuntje sinds de gemeente het goedkoper had gevonden het sneeuwruimen te privatiseren en uit te besteden aan het bedrijf met de laagste offerte, dat vervolgens aan het sneeuwruimen geen cent meer uitgaf dan strikt noodzakelijk was.

De eerste keer reed Helena hem in haar auto naar Göteborg. De huurovereenkomst werd opgesteld en hij inspecteerde het huis aan *Gröndalsgatan*. Arnold zag in dat hij de eerste tijd beneden zou moeten blijven, want de trap naar de slaapkamers was duidelijk te stijl voor een gehandicapte. Hij mocht het meubilair dat er stond, gebruiken en hij hoefde er ook niet zuinig op te zijn, wat hij maar al te goed begreep.

‘De spullen die niemand nodig heeft’, zei Alice, ‘zet ik op zolder of in de schuur. Ik neem aan dat je de schuur niet nodig hebt, Arnold?’

Dat had hij niet. Dus wilden ze iets van de huur afhalen, maar daar ging hij niet mee akkoord. Om het verschil goed te maken, werd hij in de kleine keuken op een overdadig Pools diner getrakteerd, waarna Helena en hij mochten slapen in de twee eenpersoonsbedden in de kamer waar de tv stond.

Eerst begreep hij niet waardoor hij zo moeilijk in slaap viel. Na een poosje wist hij het: de stilte.

Gröndalsgatan was een kleine, nogal smalle straat met

eenrichtingsverkeer en daardoor niet erg druk. Toen zijn verstand eenmaal bevestigd had dat het het lawaai van thuis was dat hij miste, viel hij in slaap.

Helena kreeg toestemming haar auto te parkeren naast de bomen, waarvan de kruinen boven de kleine, stenen muur langs de erfafscheiding uitstaken.

‘Ik zal er een kunstwerk van maken’, zei Sören toen hij hoorde dat Helena niet van plan was haar Saab mee te nemen naar Parijs. ‘Twee balken en een paar stukken spaanplaat, dat is voldoende. Net voldoende lucht om te ventileren en toch beschermd tegen het vocht van de takken.’

Ze namen de trein terug naar Stockholm. Hij had, nu voor de tweede keer, van de woningbouwvereniging toestemming gekregen zijn flat tijdelijk te verhuren. Ylva had de sleutels al. Ze hadden nog wel wat gekift, omdat ze haar eigen meubelen wilde meebrengen en ten slotte had Arnold toegegeven. ‘Maar je zorgt er zelf voor dat mijn spullen die je niet wilt gebruiken op de vliering worden gezet’, zei hij vlak voor zijn vertrek. ‘Je weet dat mijn wond nog niet geheeld is en ik mag niet zwaar tillen.’

Toen had ze gelachen en gezegd dat die uitdrukking haar deed denken aan een scabreuze grap die haar collega’s te pas en te onpas vertelden.

Hij was in een goede stemming toen hij in een rustig gangetje over de E4 richting Jönköping reed. Helena was al in Parijs en hij had haar geholpen het bureau studiefinanciering ervan te overtuigen dat het geen misdrijf was haar maandelijks studie-toelage rechtstreeks over te maken op haar Visa-rekening.

‘Maar dat hebben we nooit eerder gedaan’, had die mevrouw aan de balie gezegd. ‘Dan kun je dat geld zomaar overal ter wereld opnemen.’

‘Dat is ook precies de bedoeling’, had Arnold uitgelegd en toen ze nog bleker werd bij de gedachte dat overheidsgeld buiten de Zweedse grens zou worden uitgegeven, liet Arnold haar zijn

politielegitimatie zien – wilt u het even regelen, alstublieft? – en toen zwichtte ze.

Hij had Helena's adres in Parijs, *Rue de Lappe* heette de straat, maar het nummer was hij al vergeten.

Hij lunchte in een wegrestaurant iets ten noorden van Linköping en bij het benzinstation ernaast werd hij geholpen een draadje van zijn radio voor de zoveelste keer vast te zetten, zodat hij onderweg weer naar muziek kon luisteren. 'Dat moet gesoldeerd worden, anders blijft het niet vastzitten', zei de man van het benzinstation.

'Oh, daarom doet hij het nooit', antwoordde Arnold. 'Ik heb het met tape geprobeerd en met kauwgum, maar die draad laat steeds weer los.'

'Voor vijftig piek kan ik het voor u maken. Zwart. Als u een rekening wilt, kost het 92 kroon.'

Arnold hoefde geen rekening. Hij liep naar het restaurant en deed lang over zijn *pyttipanna*. Toen hij weer de grote weg opreed, deed de radio het weer en floot hij mee met een oud liedje dat hij herkende. Maar daarna kwam er van die moderne muziek, die draaide hij weg, deed er een cassette van Dolly Parton in en floot weer met de liedjes mee.

Gro Hamrin hield haar pas in toen ze hoorde roepen.

'Ja', zei ze terwijl ze zich omdraaide.

Het was Anne-Li, je kon zien dat ze had gerend. Ze had rode wangen en hijgde een beetje. Gro zette haar tas weer op de grond.

'Moet je naar huis?' vroeg Anne-Li.

Gro zag eruit als een levend vraagteken. 'Wat bedoel je? Ik ben net geland, ik ben een kwartier geleden uit Londen aangekomen. Dus was ik inderdaad van plan naar huis te gaan.'

Anne-Li keek bijna wanhopig. ‘We moeten over een half uur naar Kopenhagen en Babs is niet gekomen. Ze heeft zich tien minuten geleden ziek gemeld. Het is echt crisis. Kan jij haar dienst overnemen?’

Gro dacht na. De kinderen hadden oppas tot acht uur en dan zou Paul thuis zijn na zijn vlucht.

‘Kopenhagen?’

‘Ja, alleen maar heen en weer. Tegen half zes ben je weer thuis. Mijn auto staat in de parkeergarage, dus kan ik je na afloop een lift geven. We moeten toch dezelfde kant op. Alsjeblieft, lieve Gro ...’ Anne-Li keek zo smekend dat het bijna ontroerend was.

Gro knikte en pakte haar tas op om hem weer terug te zetten in de ijzeren kast. Terwijl ze ernaartoe liep, zag ze zichzelf in de spiegel. Haar oogleden hingen een beetje. Ze had de laatste tijd veel te weinig slaap gehad. Ze moest zich opmaken. Zoals ze er nu uitzag, leek ze aanzienlijk ouder dan negenendertig. Maar haar vale huid werd niet uitsluitend veroorzaakt door het harde werken en te weinig slaap. Ze had andere problemen aan haar hoofd. Problemen met Paul. Ze zou vast weer klappen krijgen nu ze inviel voor Babs. Paul wilde beslist dat ze onmiddellijk na haar dienst naar huis kwam. Nog maar enkele weken geleden had ze weer geprotesteerd en gezegd dat hij toch ook niet altijd direct na zijn werk naar huis kwam en ook nooit vertelde waar hij geweest was. Ze had na die confrontatie gelukkig een paar dagen vrij. Die had ze ook wel nodig, zodat de blauwe plekken wat tijd hadden om te verdwijnen.

Nee, Paul vertelde nooit wat. Maar ze wist het wel. Binnenkort zou ze er werk van maken.

Ze pakte haar poederdoos en lippenstift. Er zat nog een kleine blauwe plek boven haar rechteroog. Maar het was goede poeder. Daarmee kon je het prima maskeren.

‘Wie zitten er op deze reis in de cockpit?’ vroeg Gro toen ze samen met Anne-Li naar buiten liep.

‘Broman en Carlsen.’

‘Mooi. Die hebben tenminste nog nooit gezegd dat ik voor dit werk te oud ben.’

‘Wat?’ Anne-Li keek verbaasd. ‘Heeft iemand dat dan gezegd?’

‘Ik las in de krant dat de luchtvaartmaatschappijen met elkaar zijn overeengekomen de arbeidscontracten van stewardessen van boven de vijfendertig niet meer te verlengen. Er stond wel niet klip en klaar bij dat die ouwe kerels van het hoofdkantoor vinden dat we een lijkklucht verspreiden, maar als je tussen de regels door las, dan ...’

Toen Anne-Li de glimlach op Gro’s gezicht zag, durfde ze ook te lachen. Voor haarzelf duurde het nog jaren voor ze in de gevarenzone kwam.

‘Je kletst!’ zei ze. ‘Kunnen we nog een kop koffie drinken voor we beginnen?’

Gro keek op haar horloge. ‘Ik denk het wel’, antwoordde ze.

Hij had meer last van zijn been dan hij had verwacht. Vroeger kon hij zonder moeite vier- tot vijfhonderd kilometer achter elkaar rijden. Nu moest hij regelmatig stoppen om zijn benen te strekken, anders ging het pijn doen.

Hij was bijna in Huskvarna, toen hij de cassette voor de derde keer had omgedraaid en toen verdroeg zelfs hij Dolly Parton niet meer. Hij vond geen andere cassettes in het handschoenenvakje en met een zucht drukte hij op de knop voor radiostation P3. Hij hoorde alleen maar geruis, dus stopte hij langs de kant van de weg en negeerde al het driftig getoeter van automobilisten die ongetwijfeld allemaal hun wegenbelasting hadden betaald en wisten dat je op de autoweg niet mocht stoppen. Kort daarna had hij de juiste zender te pakken.

Net toen hij in Jönköping motel *Europstop* voorbij reed, klonk de bekende tune van de radionieuwsdienst *Ekot*. De radiostem deelde mee dat in het centrum van Göteborg een groot gebouw in de lucht was gevlogen. Men vreesde dat het om een terroristische aanslag ging, misschien een wraakactie tussen elkaar beconcurrerende groepen neo-nazi's, omdat het grootste deel van de schade was aangericht in het deel van het gebouw waar zich een platenzaak bevond die zogeheten *white-power-music* verkocht.

‘Alle Jezus, wat is dat eigenlijk voor plaats waarnaar ik op weg ben’, zuchtte Arnold.

Tot overmaat van ramp begon het ook nog te sneeuwen.